

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1417 4 tháng 9 năm 2022

Thực Chất

*Thực chất duyên lành không dấy động
Hướng tâm thanh tịnh tự về không
Lòng tham giới hạn ngăn không tiến
Thức giác tự mình thức giải thông*

Lương Sĩ Hằng

Mục Bé Tám 1996

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải toả uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

*Kính bái,
Bé Tám*

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Loại người nào thật sự không có lương tâm?
- 2) Tình nghĩa vợ chồng do đâu mà có?
- 3) Sự tiến triển của tâm linh do đâu mà có?
- 4) Muốn thấy ánh sáng ở cõi khác thì phải làm sao?
- 5) Thuyền muốn về Bến Giác thì thuyền phải làm sao?
- 6) Sức khỏe do đâu mà có?
- 7: Những gì Trời Đất có là trong xác và phần hồn của người đều có phải không?

1) 08-06-96

Hỏi: Loại người nào thật sự không có lương tâm?

Đáp: Thừa loại người hướng ngoại, không hiểu lấy chính mình, tự phá hoại tâm thân của chính họ, quên nguồn gốc của Trời Đất đã hình thành cơ tạng tinh vi cho chính họ. Đó là một đại tội, chết xác thác ra ma, không sao chuộc được tội của chính mình, mất sáng suốt chạy theo đồng tiền, tranh chấp giết chóc lẫn nhau. Lúc hên tưởng lầm là mình đã đạt thành, lúc xui thì chẳng ai giúp đỡ, đến lúc già chết muốn ăn năn cũng không kịp

Kệ:

*Cảnh trần khó khổ triền miên động
Sống cảnh điêu linh tự dối lòng
Rắc rối khổ tâm không lối thoát
Hồn không thanh nhẹ chuyển lòng vòng*

2) 09-06-96

Hỏi: Tình nghĩa vợ chồng do đâu mà có?

Đáp: Thừa tình nghĩa vợ chồng do Trời Đất ấn định từ linh khí và duyên kết hợp, cho nên khi thành vợ chồng rồi là tâm người ổn định, gia cang đảm ấm chung lo cuộc sống mới, đương đầu với mọi hoàn cảnh, từ nghịch cho đến thuận

Kệ:

*Chung vui cộng tác hằng tuần học
Khó khổ cùng cam chuyển thức làm
Vay mượn cũng diu chung một cảnh
Đồng vui đồng khổ chẳng dám tham*

3) 10-06-96

Hỏi: Sự tiến triển của tâm linh do đâu mà có?

Đáp: Thừa sự tiến triển của tâm linh do thực hành pháp môn mà có, tin tưởng nơi khả năng sẵn có của chính mình mà phát triển, tùy theo luật nhân quả

Kệ:

*Thực hành khai triển tiến từ giờ
Giải mở tâm tư chẳng ước mơ
Cơ tạng không còn nuôi uất khí
Thật thà thanh nhẹ chẳng còn mơ*

4) 11-06-96

Hỏi: Muốn thấy ánh sáng ở cõi khác thì phải làm sao?

Đáp: Thừa muốn thấy ánh sáng ở cõi khác thì phải thực hành pháp môn khứ trước lưu thanh, tự nó đánh tan mọi phiền não sái quấy, thì mới có cơ hội hướng về thanh tịnh, nhiên hậu mới tỏa được ánh sáng của nội tâm và hòa đồng với thanh quang cõi trên mà tiến hóa tới vô cùng tận, toàn thân sẽ cảm thấy sáng

Kệ:

*Khai thông trí tuệ tự khai màng
Thanh nhẹ không động tự cảm an
Trí thức tràn đầy duyên tận độ
Qui nguyên giếng mới tự phân bàn*

5) 12-06-96

Hỏi: Thuyền muốn về Bến Giác thì thuyền phải làm sao?

Đáp: Thưa thuyền muốn về Bến Giác thì thuyền phải lội qua sông qua biển, bất chấp gian lao thì mới có kết quả ở tương lai. Người tu cũng vậy, phải hành pháp liên tục bất cứ ở nơi nào, càng dũng mãnh trong thanh tịnh thì càng mau đến đích

Kệ:

*Thực hành chánh pháp phước triền miên
Rõ lẽ Trời ban rõ chánh hiền
Hồn vía phân minh đường tiến hóa
Chẳng còn bờ ngõ thật là yên*

6) 13-06-96

Hỏi: Sức khỏe do đâu mà có?

Đáp: Thưa sức khỏe từ tâm lẫn thân do sự truy tầm của hành giả, tự tìm hiểu nguyên lý của Trời Đất đã hình thành, một xác phàm tinh vi và một tâm hồn sáng lạng thực hành từ trước đến thanh, thì mới rõ được một kho tàng của chơn lý, đã gom gọn trong một tiểu thiên địa, tức là xác của loài người cộng với sự sáng suốt của phần hồn, tự khai triển muôn chiều từ đời lẫn đạo, trong sự thanh tịnh mà thành

Kệ:

*Thực hành từ trước giải phân thanh
Kết quả tự nhiên ý thực hành
Tâm đạo phơi bày trong chốc lát
Người là chơn lý chẳng phân ranh*

7) 14-06-96

Hỏi: Những gì Trời Đất có là trong xác và phần hồn của người đều có phải không?

Đáp: Thưa đúng vậy, tất cả gom gọn trong xác và tâm người, ghi chép bằng điển năng hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ, hoạt động tinh vi nhất là xác người

Kệ:

*Hòa tan các giới tự vui cười
Trí tuệ phân minh tự sáng tươi
Hớn hở đón mừng qui tứ đại
Buồn vui khai triển sống tình người*

CÙNG ĐỌC THƠ ĐỨC THẦY

*Thế cảnh nhơn tình hay đảo lộn
Hóa sanh sanh hóa tiến quy hôn
Đường đời tạm cảnh ta chung tiến
Trí giải, lượng phân, giải dập dòn.*

*Dập dòn tạo cảnh mê hôn
Khó mà giải thoát chơn hôn tiến phân
Vô vi thanh cảnh tối cần
Giải pháp động loạn chuyển phân hiếu hòa
Tình Trời tình đất chẳng xa
Nơi nào cũng có chung hòa an vui
Lòng người biến đổi sắc mùi
Không trui đổ vỡ an vui chẳng tròn
Lý kia lẽ nọ vẫn còn
Tâm người động loạn lập đờn đấu tranh
Đi đi lại lại tự thành
Có sanh có diệt có thành tựu tan
Thế gian hợp mặt luận bàn
Thiên đàng tương hội mở màn khai tâm
Tu hành quyết tránh sai lầm
Từ bi giúp đỡ người tâm miếng ăn
Chẳng phân giai cấp các tầng
Tình thương ban rải nhơn quần giải phân
Tu hành tiến giải lần lần
Tâm không chơn pháp hợp phân vô vi
Tiến trình trực giác miễn ghi
Không không là chánh thân thì mới an.*

*Lương Sĩ Hằng
Sài Gòn, 19-04-1975*

TRÍCH BẢNG ĐỨC THẦY THUYẾT GIẢNG

Hồi Sinh

DHVV Kỳ 13: Kỳ Quan (Lake Louise) (tiếp theo)

Cho nên, chúng ta phải hiểu rõ dừng mãi mà tu, lui về thanh tịnh mà tiến, vì đường đó là đường thật của chơn tâm tiến hóa. Người đời có tâm, phát tâm làm công quả giúp người kia người nọ đó là đương xây dựng cái tâm, nhưng mà cái chơn tâm nó phải dừng mãi; về chánh tâm Tu Thân, Tề Gia, Trị Quốc Bình Thiên Hạ; Tề Gia là đầu đó nó có trật tự, đầu óc chúng ta đều có trật tự, phân minh rõ rệt; Trị Quốc là trong cái Tiểu Thiên Địa này được ổn định, không có giây phút nào mà dấy động hết; Bình Thiên Hạ thì thức hòa đồng chúng ta sẽ mở, từ trường chạy tốt, thấy hòa đồng với tất cả mọi người; đi đâu ai cũng kính mến chúng ta, vui; đem lại niềm vui cho tất cả.

Càng vui càng thành tâm tu học, phát triển tâm từ bi mới có cơ hội tận độ chúng sanh. Cho nên, những lịch sử lưu lại chúng ta thấy hình Phật có vị nào xấu đâu! lúc nào cũng vui cười hóm hờ trong chơn tâm, vì Ngài thấy sáng suốt trong chơn tâm; chính ngài đã xây dựng Ngài chứ không có phải xây dựng cho người khác. Nhưng mà làm một việc cho tất cả mọi việc; bây giờ chúng ta noi theo hạnh đức tốt đẹp đó để khai triển khối óc và tâm tư, ngũ tạng được phát triển; chấn động điều hòa thì tâm nó vui, mà chấn động không điều hòa thì tâm nó buồn.

Từ đó, chúng ta có thể phân đời là gì, đạo là gì, rất rõ ràng; đời là bao nhiêu sự lo âu, muốn vươn lên trong lo âu chứ không chịu phải như người tu lui về thanh tịnh thì nó mới vươn lên; mà muốn lui về thanh tịnh phải buông bỏ tất cả. Tâm thức không có ôm bắt cứ một việc lớn hay là một việc nhỏ. Cho nên, bạn đạo Vô Vi về đây chung vui, huynh đệ phân công tác cho nhau. Mỗi người làm một chút thì công chuyện nó phải xong.

Đại Hội nào cũng vậy, tâm thức chúng ta hướng về trụ giải, phân hóa để dẫn dắt lẫn nhau trong cái tâm tư thanh tịnh tu tiến, chứ không có phải nói ai giỏi hơn ai. chúng ta mở xẻ ra là đều bình đẳng hết, mọi khối óc đều có giá trị; chưa khai triển nó thôi! nếu khai triển rồi cũng như nhau. Chúng ta phải ý thức điều này; cho nên, ngày hôm nay chúng ta tu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp; huyền bí là những cái chuyện tâm thức chúng ta càng tu càng hiểu lấy, không phải người khác; người khác không có thể hiểu chúng ta được.

Chúng ta tu được thanh tịnh, thì trước kia các bạn thiền 20 phút, 10 phút, lần lần đi tới nửa tiếng, rồi 1 tiếng, rồi 2 tiếng, 3 tiếng. Đó là do đâu? do tâm thức của các bạn khai triển và khối óc các bạn được rút lên thanh nhẹ, nhận thức ra cái cảnh huyền vi ở bên trên có chứ không phải là không; tâm mình xác nhận rõ ràng, mình đang đi đang học đang tiến; có nhiều người đang tiến mà nói tôi tu hoài tôi không thấy gì! trước kia kêu ngồi 5 phút ngồi không được, bây giờ ngồi cả tiếng ngồi được, đó là tiến, tiến về trong lãnh vực thanh tịnh; đừng có chê mình không tiến và trong cái tham vọng, mà muốn là động, làm sao tiến được; muốn không thể tiến được, phải buông bỏ đi, quên đi tất cả thế sự.

Vạn sự trên đời là “Không”, chỉ lo tu thôi! mình biết được cuối cùng nó là “Không”; mà “Không” nó là ánh sáng. Thì từ cái động nó mới tiến tới cái “Không” thì người nào xuống thế

gian không có nghiệp, nghiệp là động đó; bây giờ các bạn thấy cái bóng đèn nó sáng, nó thanh nhẹ, nó tốt, đó là do cái động chuyển ra cái sáng, chứ không phải cái sáng chuyển ra cái động. Khi mà cái đèn sáng, chúng ta vui, ngồi chung hợp nhau đâu còn động nữa; nhưng mà muốn có cái ánh sáng đó phải từ trong động. Một cái Âm cái Dương nó động nó mới phát ra, thì ngày nay chúng ta mới dùng cái nguyên lý của Âm Dương, như Soi Hồn để khai triển trung tim chơn mảy và sửa tâm sửa tánh, giải nghiệp tâm; thì óc chúng ta sẽ sáng.

Đêm đêm cứ tu như vậy, tin đường lối của chúng ta đang đi, đi rất mạch lạc và phải đi cho đúng đường thì tâm thức của các bạn sẽ vui lên và chúng ta ngày hôm nay có cơ duyên huynh đệ các nơi khắp năm châu có thể ngồi lại với nhau để chung thiên. Đó là quý giá vô cùng, không phải chúng ta muốn mà được đâu! do tâm thành chúng ta tu mà có; không phải muốn mà được; trước kia nhóm người có một hai người tu làm sao có được cái cơ hội này. Bây giờ có nhiều người tu thiên chúng ta mới có cơ hội này, chung hợp để thăng hoa thanh nhẹ.

Cho nên, cái giây phút thiên quý báu này chúng ta luôn luôn nhớ nó và biết được cái kỹ thuật là phải bỏ sự động loạn, quy hội là “Một” thì chúng ta mới cầu mong cho thế giới hòa bình, mặt đất an vui. Khi các bạn thiên đó là trong cái nguyên lý cầu nguyện cho thế giới hòa bình, mặt đất an vui, thì tâm thân của chúng ta sẽ thường lạc và tốt đẹp. Các bạn đã đến đây, các bạn nhìn trực diện với cảnh thiên nhiên tốt đẹp, ai lo đâu! nếu mà bỏ tiền bỏ bạc ra lo thì lo sao cho xuê! chỉ cần ông Trời lo, cái gì lo? chân động của Vũ Trụ Quan đã làm việc đêm ngày cho có những cái hình ảnh tốt đẹp và thanh tịnh để cho chúng ta cộng hưởng, và lấy đó nhìn chúng ta để hiểu chúng ta có khả năng làm được không?

Khỏi óc, ánh sáng tâm tư của chúng ta toàn là điện năng thanh nhẹ. Nếu chúng ta hưởng thượng thì điện năng thanh nhẹ sẽ hóa giải tất cả những sự trần trược bên trong và đem lại ổn định tốt đẹp, không khác gì cảnh này; có thể tốt hơn cảnh này, lúc nào hồ trong tâm chúng ta cũng thanh tịnh; trí chúng ta lúc nào cũng sáng như tuyết không tan, thanh tịnh là tuyết không tan. Thì các bạn thấy những cái cảnh hồi quang phản chiếu, ánh sáng bên trên chiếu xuống, bên dưới thanh tịnh nhận được phát ra một cái hình ảnh tốt đẹp vô cùng. Rồi chúng ta mới thấy rằng chúng ta đã ngày đêm lo tu hưởng thượng, rồi ngày hôm nay hồi quang trở lại huynh đệ nhìn nhau trong vui hợp, sum họp của gia đình thiêng liêng tốt đẹp.

Chúng ta sống trong cái thức hòa đồng an vui, đêm đêm lo tu thiên trong thanh tịnh; tuy ngày giờ rất ngắn nhưng mà rất quý, một ngày của chúng ta cũng ví cả năm của thiên hạ đời. Ở đời một năm không làm được bao nhiêu chỉ động loạn, tranh chấp, bày vẽ; rốt cuộc rồi cũng phải lui về thanh tịnh là tay không mà ra đi; nhưng mà cái thức không được, thức vẫn còn bị trói buộc bởi ngoại cảnh tiền tài danh vọng.

Ngày hôm nay, chúng ta tu, ta dứt khoát; tâm chúng ta dứt khoát thấy rõ vạn sự trên đời là “Không”, phải dứt khoát lo tu, lo tham thiên, lo nhập định thì luồng điện của chúng ta hưởng thượng; nay một chút, mai một chút. Nó quen rồi thì chúng ta không còn sống dưới sự tranh chấp ở thế gian và không ôm cái lợi lộc giả ảo, đừng đâu nói chuyện về tiền; cứu người cũng muốn lấy tiền, cái đó là sai; phải giúp người tận tâm mới phát triển được tâm từ bi của chính mình, không nên nghĩ về tiền bạc, thì hậu quả nhân nào quả nấy, có luật nhân quả; tạo khổ cho chính mình mà thôi.

Tiền bạc nó dạy cho chúng ta hư thôi, không có tiền được; tham lam, có của ăn cũng muốn ăn hơn người ta, chơi muốn chơi hơn người ta; một nháy mắt là suy sụp không có phát triển được; tâm tư của chúng ta tùy duyên phát triển; tâm tư hướng về Trời Phật thì tùy duyên sự sáng suốt sẽ ban cho chúng ta và an lành tốt đẹp. Cho nên, nhiều bạn đã thấy rằng: Ô, nghe lời ông Tám tôi khổ thêm; nhưng mà khi mà cố làm, làm cho nhiều đi rồi thất bại cũng là tay không; lúc đó mới thấy là ông Tám nói đúng; vì tại sao ông Tám nói đúng? ông Tám đã ở trong hoàn cảnh đó rồi, tham của thế gian tham không được mới đi tu; thì bây giờ chúng ta người tu không nên tiếp tục tham của thế gian.

Của thế gian nó chỉ hại chúng ta thôi, hút chúng ta thôi; đưa chúng ta vào trong cái lãnh vực tăm tối mà không biết, không có tự thức được; lệ thuộc bởi tiền bạc, cuối cùng của nó là đau khổ. Cho nên, các bạn thấy những người giàu có chết khổ lắm! sắp chết không biết làm sao. Một cái bệnh nan y không biết làm sao tự cứu, vì bình thường nó không hướng về sự thanh nhẹ tự cứu làm sao có cơ hội tự cứu. Bây giờ các bạn tu ngày đêm hướng về sự thanh nhẹ, từ bi phát triển, tâm hồn càng ngày càng sáng suốt càng thanh nhẹ, thì đó là một cái vốn để tự cứu.

Huynh đệ tỉ muội chúng ta đến đây được là chúng ta đã có một số vốn nhỏ nhỏ và cộng lại rồi chúng ta mới ý thức rằng: Tương lai chúng ta sẽ có một số vốn rất lớn, không có gì chúng ta, mà chẳng có gì chúng ta phải lo, đó là sự thanh tịnh và sẽ về với chúng ta; người ta chỉ lo mất thanh tịnh mà thôi! mà lo, lo chuyện gì? lo chuyện của người khác, chuyện của chính mình lại không biết lo; cho nên, lo không đúng; các bạn đêm đêm tu thiền là xây dựng cái mầm mống thăng hoa thanh nhẹ của chính mình, phải làm nhiều ngày nhiều tháng mới có kết quả chứ không phải làm là cứ có kết quả liền. Người làm có kết quả liền là chỉ thấy tạm mà thôi, phải cố gắng làm nữa rồi nó đi tới mục đích vững mãi, đại hùng, đại lực, đại từ bi mới phát triển được; không có từ bi, ôm sân si làm sao phát triển.

Cho nên, người tu Vô Vi nó khổ cực bị nhồi quả nhiều lắm! chính bạn tu với bạn tu cũng hành hạ lẫn nhau, mượn cái cơ hội đó để tiến thân; chê bai đủ thứ, nhưng mà nhìn lại rốt cuộc mình chưa làm được việc gì làm sao chê người khác được, đó là một cái đại tội. Cái giờ phút lâm chung khó thoát; không nên chê ai. Tôi đã nói trăm hoa đua nở thì trăm hoa đều có màu sắc của nó; và nó có dũng chí phát triển, nó hiên ngang giữa trời đất thì chúng ta chỉ có kính trọng quý yêu thôi! không có nở nào mà sát hại và nghĩ sai cho người khác. *(còn tiếp)*

Đề tài suy gẫm

Khi nào thế gian mới được tận độ ?

Bạn đạo: *Người thành đạo rất hiếm; nếu một người thành đạo mà chỉ độ được vài ngàn người thì khi nào thế gian mới tận độ được?*

Đức Thầy: Cho nên người thành đạo là người dốc lòng tu cho chính họ, và chính họ sửa họ; họ để lại tất cả những thành quả như vậy thì người kế tiếp bằng lòng học như vậy cũng sẽ đi tới đích. Còn chuyện mà độ quần sanh là Thượng Đế và Đấng Toàn Năng đã an bài tất cả: nóng, lạnh, đủ chuyện, để giáo dục mọi người thức tâm mà tự trở về với phần hồn chánh giác. !

(Thực hành tự cứu)

THƯ TỪ LAI VẮNG

4 a Ngày 09.08.1994.

Kính thưa thầy,

Con là Lê Quang Triều con đã nhận được thư thầy gửi đến cho con cách đây 2 tuần. Con rất mừng khi nhận được thư thầy vì thầy đã hỏi thăm cho con sau một thời gian dài chờ đợi.

Con cầu nguyện xin hồng ân Thượng đế ban cho thầy và quý quyến được thân tâm an lạc và hưởng dương đạo pháp hầu cứu độ chúng sinh trong đó có con và gia quyến con.

Thưa thầy và sau đây con có vài chuyện kính trình lên thầy xem xét và soi đường cho con và gia đình con noi theo.

Điều thứ nhất con xin thưa cũng thầy là về tâm bệnh của con. Nguyên khi con còn rất nhỏ con đã bị người anh họ cũng ở chung nhà đã xâm phạm tình dục bằng cách dùng bàn chân kẹp vào dương vật của con mà dẩy đó, việc này xảy ra thường xuyên nên đã trở thành một đám tình của con. Mặc đến khi trưởng thành thì con mới biết là con đã bị bệnh. Con muốn cứu chữa nhưng không sao thay đổi được. Lúc này cũng có nhiều người thương con, con cũng muốn lập gia đình cũng họ hay hầu thay đổi tâm tánh nhưng không sao thành được, con có đi xem căn thì thầy xem căn nói là số con không lập gia đình được, không lập được cũng đành và sự nghiệp chỉ cần mà nỉ có số đi tu. Con nghĩ đó là nghiệp chướng của con mà con có thể giải được không thưa thầy.

Sang điều thứ 2 là khi con vừa sinh ra là đã mang tật lẹo tai và kém mắt do di truyền của dòng máu cha con. Thân xác con lại tương đối to hơn các bạn đồng trang lứa. nên khi đi học con luôn bị người bạn chọc, vừa kém mắt và lẹo tai nên việc học của con ở trường khá quan như các bạn của con, đến khi đến tuổi đi làm thì con cũng bị trở ngại trong việc làm nên thường bị chê trách là thiếu khả năng.

Đến năm 90 thì em sang Mỹ theo diện đoàn tụ cũng gặp anh chị em. Con có vô bệnh nên một số lỗ tai trái 2 lần nhưng kết quả ở nhà quan. Tuy nhiên cũng không gây biến chứng gì nguy hiểm cho con.

Sang cuối năm 93 con có vô bệnh nên Ma-ma mở lỗ tai phải sau 2 ngày thì con lại bị biến chứng làm cho điếc ở lỗ tai và phía bên trái đầu con bảas vô thì nghe vô như gần, bác sĩ có bảo là ở tuần sau con sẽ nghe lại.

Qua 2 tuần sau thì lỗ tai con có triệu vọng nghe lại, trong lúc này con có xem sách của thầy thì thấy có báo là nên soi hõn và làm pháp luân cho nhiều đề khai mở lỗ đầu, con có hành theo và kết quả là con bị mất thính lực và dây thần kinh thính giác kêu lên dữ dội như là tiếng chuông đồng của bệnh xe lửa.

Một thời gian sau con có nghe lại và tiếp tục soi hõn và con lại mất thính giác lần nữa, lần này thì con biết là do soi hõn nên con ngưng thôi, đồng thời con cũng bị đau tim mà bác sĩ ở tìm ra căn bệnh.

Sau đó bác sĩ có mổ cho con lần thứ 2 vào cuối tháng 5. Sau khi mổ thì dây thần kinh con êm hơn một dù là con ở ngoại chi cả. Những gia đình con lại có sự bất hòa giữa chị và các em con, giữa má con và chúng con, trong lúc đơn đẹp thì con thấy lo tại con bị kêu bỏ lại và làm con rất khó chịu. Đến nay đã 3 tháng qua mà con vẫn chưa nghe được gì cả. Anh ở con và em rồi con quý con thừa bác sĩ để lấy tiền bồi thường, nhưng con sợ nhất điều ở muốn ông của cũng bác sĩ dù rằng ông này khám bệnh rất cầu thật, Em xin con thì lại báo con nên nhìn đi vì làm phải hay quấy thì cho người phân xét.

Sau đó con nhận được thủ tướng thì thấy khuyên con nên lo thuốc men chữa trị và ngưng sờ hăm, chỉ niệm phật, làm pháp huân và thiền định mà thôi. Con có hành theo những ngày không lâu thì thấy đau lưng và thờ thấy nặng qua. Thưa thầy này con phải chữa trị bằng cách nào để sớm bình phục sức khỏe và tiếp tục công phu thờ niệm thì cấp bách mà đời người lại dài ngắn ngắn, và con đã lãng phí trong 20 năm qua. Nay con tâm tình thấy bệnh tật không làm sao tu được. Kính mong thầy giới bày cho con to

Thầy về qua đình ba má con thì ba em đã theo pháp này từ năm 1971, đã chứng đạo pháp và đã qua đời vào ngày 11.05.1986 đến nay là được 8 năm qua. Chúng con rất hạnh diện vì ba em là người nhân hậu và tu thiền đắc quả. Nhưng mẹ em thì ngược lại, không chịu tu thiền và ăn chay, má em thêm biết cả và hay

la này chúng con đang những lời nói tu từ.
 mà con còn ham thích tiền bạc và ăn uống.
 không chịu ăn chay và tu hành mặc dù là Mã
 con này đã ngoài 70 rồi. Có khi lên cơn điên
 phải vô bệnh viện chích thuốc 1 lần và UCF 1 lần,
 lúc chú con vi Phụng Mã con mà chịu chịu @
 dám đi ra đi của vi rõ ràng lời bất hiếu.
 Thưa thầy vậy chúng con phải làm sao để giải
 nghiệp cho Mã con vi Mã con là 6 tháng tính, 6
 tháng đieu. kính mong được sự cứu giúp của
 thầy cho con và gia đình con.

Lười thủ con kính chớ thầy và quý quyền
 được thân tâm an lạc và hồng phúc đạo pháp.

Kính bái

Lucille

L. a. B

Ngày 28/11/94

Q T ,

Thầy nhận được thư con được biết con đã nhờ bác sĩ mổ xẻ thần kinh lỗ tai, tức là nơi bộ đầu. Nếu mổ trật hay ráp lộn cũng tai hại cho một kiếp người. Tình trạng xảy ra như vậy, thì con phải nhờ bác sĩ nghiên cứu lại cho kỹ và giúp đỡ con. Còn vấn đề tu thì do tâm. Tâm con gặp nhiều trở ngại trên cuộc đời mà chịu ăn năn sám hối trường chay diệt dục, hướng tâm về Trời Phật, thì điện năng của chính con sẽ càng ngày càng được nhẹ hơn. Đó là chiều hướng phát triển về tâm linh. Còn bệnh hoạn về thể xác là mất trật tự mới sanh ra bệnh. Sau mấy ngày ăn uống liên tục mới cấu tạo được một giọt tinh, nhưng con đã bị phung phí của báu trong cơ hình thì con không bao giờ khôi phục được. Vậy con nên ăn năn sám hối giữa tâm thanh tịnh, tu tâm dưỡng tánh chấp nhận sự phát triển của nghiệp thân thì may ra con sẽ được tự gỡ rối một phần. Lúc nào rảnh rỗi cũng phải bình tâm dùng ý niệm Nam Mô A Di Đà Phật, hướng tâm về sự ban chiếu tử bi của Đức Di Đà, kiên nhẫn dày công thực hành như vậy, may ra duyên đạo sẽ độ cho con có y sĩ tốt, giúp đỡ cho con khỏi tai nạn. Trí tâm bất ổn cũng từ sự tham đắm mà ra.

Còn về việc của má con không biết giá trị của lãnh vực tâm linh, thích ăn mặn, tức là sát sanh hại vật, duyên lành không có, thọ bệnh triền miên, sân si tạo khổ, cứ vậy mà liên tục cho đến lúc thức tâm thì mới biết được giá trị của tâm linh. Nhân nào quả nấy, hiện tại con được may mắn cảm thức được thú đỉnh đạo lý hướng tâm muốn tu học. Đó là dịp may vẫn còn, con nên nhịn nhục tối đa để thọ nghiệp thân mà tiến. Con vì sự hiếu thảo đối với mẹ hiền thì con phải dày công niệm Phật hằng ngày, hướng tâm về mẹ, lần lần nghiệp lực sẽ được giảm bớt một phần nào. Tình cảnh của con từ nghiệp lực của mẹ con mà chính con phải gánh chịu. Chấp nhận và nhịn nhục thì may ra tình hình sẽ được thay đổi ở về sau. Thầy chỉ có bao nhiêu lời khuyên con, chứ Thầy không có thần thông phép tắc hơn những người siêu thoát hơn Thầy.

Mong con hướng về thanh tịnh mà thực hành. Chúc con vui khỏe.

Qui thương,

Lương Sĩ Hằng,

THIỆT THỰC TU HÀNH

THƯƠNG CHA CON CỐ CON VỀ !

Tôi tên là Nguyễn thị Thái Loan, năm nay tôi 84 tuổi và đang cùng gia đình cư ngụ tại tỉnh Anaheim, tiểu bang California, Hoa Kỳ.

Ngày xưa, **tôi muốn đi tu từ hồi 7, 8 tuổi**. Khi đó ông anh lớn tôi, anh Phúc Thọ, đang tu ở Chùa Quán Xứ, Hà Nội ; Hoà Thượng Tố Liên, ông chú của chú dưỡng tôi, làm Chủ Trì tại Chùa đó, nên bà Cô tôi bảo tôi, “Mày vào Chùa Mày tu với anh Mày” ; **tôi vào Chùa, được ăn chay sung sướng lắm, nhưng ở được một tuần lễ, tôi đi về, không chịu**. Còn Bố tôi quen thân với ông Cha Huân ; Cha cứ bảo, “Bác ơi, Bác cho con cháu nó đi theo Thiên Chúa đi” ; Bố tôi bảo, “Đó, cho nó đi theo Cha đó” ; **Cha Huân dắt tôi lên ở nhà thờ với Cha một tháng, sung sướng lắm ; vậy xong tôi cũng sách gói tôi đi về ! Đi đâu tôi cũng đi về!**

Mà không biết làm sao, gặp Thầy một cái là mình tu luôn ; tự nhiên, mình tu luôn ! Nó trúng với cái của mình ! Đi đâu cũng đi về ; đi theo Thầy Tám, khổ chết cha đi, thì đi ! Nó, cái duyên, cái số ; cái số mình, đến cái ngày, cái tháng đó, tự nhiên ...

Tự nhiên, tôi đương làm thợ may, lúc đó khoảng 1974, tôi mở tiệm may ở Bình Định, thằng bạn của ông xã tôi nói, “Hồi này tao tu rồi !” Tôi hỏi, “Ông tu cái gì ? Tu rượu, hay tu bia ?” Nó bảo, “Thiệt mà ; hồi này tao ăn gạo lúc muối mè ; tu rồi !” Tôi bảo, “Ông nói Ông phải làm trụ đèn ở Sài Gòn này hết đê Ông kiếm 100 triệu ! Mà sao bây giờ Ông tu đi ?” Nó mới bảo, “Thiệt, tao tu rồi ; tao ăn chay rồi ! Thôi, tao không nói với Mày nữa ; nói Mày, Mày không tin ; **để tao đưa quyển sách, Mày coi, Mày tu được thì tu, tu không được thì thôi !**” Nó mới đưa cuốn sách “**Tôi Tầm Đạo - 1, 2, 3**” của ông Hồ Văn Em.

Tôi nằm tôi coi ; tôi bỏ không thèm coi cửa tiệm may, tôi cứ úp mặt vào tường tôi coi cuốn sách ; ở ngoài đó họ vô lấy cặp cả kéo, cả thước ; cô thợ làm nói, “Cô ơi Cô, mình thợ may mà họ lấy hết kéo với thước, còn đâu mà cắt, Cô ?” “Thôi, kệ nó ; rồi mình đi mua cái khác.” “Cô coi, Cô mê vậy ? Cô coi xong, Cô cho con coi với nha ?” “Ừ, Mày ráng coi nhà, nấu cơm tao ăn ; rồi tao coi xong, tao cho Mày coi !” Tôi đem cuốn sách xuống khoe bà Bác, là bạn của mẹ của Thầy ; Bà bảo, “Thằng quý này mà nó tu hành cái gì ; nó ăn chơi như thằng quý !” Cũng bị bà Bác chửi ! Xong, tôi và ông xã đi vô Nha Trang, đưa sách cho ông anh xem, anh Ba Tín, “**Anh Ba ! Đây, cái pháp tu này hay !**” “**Ồ, tưởng ai chớ thằng quý này, tao là thằng chửi nó nhiều nhất !**” **Anh Ba Tín là bạn của Thầy**. “Thôi, bây giờ tụi tôi mua vé máy bay, Anh dắt tụi tôi đến nhà giới thiệu ông ấy cho tụi tôi đi !” “Chú Thím muốn đi thì Anh dắt đi ; chớ còn Anh là thằng chửi nó nhiều nhất !”

Chừng Anh Ba Tín dắt vô gặp Thầy, gặp Thầy, anh ấy vái, anh ấy lạy Thầy liền ! Anh ấy lạy Thầy, anh ấy bảo, “Đời, Anh cũng thẳng ; mà Đạo, Anh cũng thẳng !” Thầy nói mát một câu, “Cái thẳng nó chửi tao nhiều nhất, bữa nay nó lạy tao !”

Vậy là tu luôn từ bấy đến giờ !

Cho nên, cái tu này, đến cái ngày, đến giờ : nó tới là nó tới ; còn không thì đâu có tu ! Trước đó, khi còn ở VN tại tôi chỉ lo buôn bán làm ăn, đi chỗ này, chỗ kia ; cứ ở ngoài đường đi hoài ; đi lên, đi xuống.

Gia đình chúng tôi qua nhiều giai đoạn khổ lắm : tám lần tìm đường vượt biên khỏi Việt Nam mới qua được tới Hồng Kông. Tám tháng sau, cậu em sponsor chúng tôi qua đến đất Mỹ, khi đó trong tay chỉ còn 25 xu. Ông xã tôi nói, “Không sao, mình sẽ làm lại !”

Năm 1983, lên sống tại tiểu bang Washington, mới tới, nghèo lắm ; mượn cái nhà bé lắm, có \$150. Tu trong căn nhà cũ, cửa nẻo hở, gió lạnh vô cả nhà ; ở trên Washington có đá, tôi bê nước, tôi tạt một cái, vào quần, thành đá luôn ! Thành ra mình nằm không được, phải ngồi ; thế tôi cứ ngồi cái ghế, tôi tựa, tôi đổ chai nước nóng, để trên người, tôi ôm, tôi ngủ ! Hai năm liền, Trời ơi, tu đạt được ! Làm thơ, làm từ này kia, được liền !

Hết mà mình khổ bao nhiêu, mình tu đạt được bấy nhiêu. Còn mình sướng, tu không được, không đạt được ! Sang đây, sướng, mất hết !

Cách đây một thời gian , cũng đã lâu rồi, tự nhiên tôi thấy tôi ngồi thiền mà cứ như ngồi chơi thôi ; tôi nói với Thầy, “Thưa Thầy, sao bây giờ con ngồi, con không niệm Phật, không Soi Hồn, không gì hết, ngồi chơi không à ?” Thầy bảo, “Ừ, Con sắp làm thơ đó !” Thầy nói vậy, là tôi làm thơ ! Tôi nói với Ông Trời, nói chuyện với Ông Trời, lần đầu tiên nói với Ông Trời. **Ông Trời nói với tôi :**

*Thương Cha, Con có Con về
Trần gian động loạn nã nề lắm thay
Thầy Con khuyên dậy hằng ngày
Mau mau Con kíp Con về, hồi Con
Đường mòn vắng bóng hiền nhân
Quê xưa chốn cũ nghĩa nhân vương tròn.*

Ông Trời nói tôi vậy ! **Thế tôi trả lời lại Ông :**

*Ngày ngày con hướng về Cha
Điển Cha soi sáng chan hoà tình thương
Con nay là kẻ lạc đường
Điển Cha soi sáng tứ phương đạt dào
Thầy con nay xuống Nam Tào
Dẫn đường chỉ lối con vào hư Không
Con nay xin nguyện cùng Ông
Đêm ngày tu sửa để trông ngày về.*

Tự nhiên là mình nói ra, chứ không phải mình nghĩ ra ; phải nghĩ ra là không được, là không phải thơ ; cái đó là mình làm, còn cái này là tự mình ; nó ở trong điển.

Ngày xưa, tôi là con cầu tự, sức khoẻ rất yếu kém ; mỗi khi sốt lên là tôi chết ! Vì thế từ ngày còn bé lắm, cứ mỗi khi tôi đau sốt lên, Bố tôi phải nằm ngủ chung với tôi để trông tôi cho

khỏi chết ; bố mẹ tôi phải tìm mua từng mấy chục lạng sâm nhưng tốt để dành, hàng ngày bỏ hấp com 3 bữa cho tôi ăn, tôi mới sống lớn lên được. **Tu thiên Vô Vi, nay tôi mạnh khoẻ bình yên. Tôi nhớ bố mẹ ngày xưa lo cho mình nhiều, tôi thương cha mẹ tôi, tôi nghĩ ở trong đầu tôi ; từ hồi tới giờ tôi không có xin gì Thầy cả, tự nhiên tôi nghĩ trong đầu để xin Thầy cho cha mẹ tôi ; thế tôi làm bài thơ, và tôi đưa Thầy :**

*Cúi đầu ra mắt Thiên Nhan
Thương Thầy ban rải lời vàng khuyên con
Tâm con nay đã mỗi mòn
Đêm ngày tu sửa chẳng còn đắn đo
Hồn con khuya sớm dần dò
Thương Cha, thương Mẹ, trẻ òa chưa minh
Nay con xin dâng tấu trình
Xin Thầy ban giải điển thanh cho Người
Chừng nào thức tỉnh than ôi
Tu tâm sửa tính cùng trình Thiên Nhan
Thầy thương ban giải Đạo vàng
Chuông đồng đánh thức muôn vàn chúng sinh
Thức tâm Thầy dâng tấu trình
Hoàng Thiên hậu thổ chứng minh con hiền
Độ cho con được bình yên
Tu tâm sửa tính đáp đền công ơn.*

Tôi gửi cho Thầy ; Thầy lại gửi cho tôi, **Thầy hoạ cho tôi như thế này.** Sao tôi đọc một cái là tôi nhớ luôn, không phải ghi xuống đâu :

Thương Con, Thầy chuyển lời vàng : là chuyển lời của tôi đến Ông Trời đó ;

*Thương Con, Thầy chuyển lời vàng
Mong Con tiến hoá mọi đàng yên vui
Tu là tự luyện rèn trui
Đã thông thanh tịnh an vui tâm hồn
Dù cho sóng gió dập dồn
Quán thông vạn vật lập còn tiến thẳng
Chẳng còn động loạn khó khăn
Trở về thanh tịnh cơ tầng cảm giao
Tình thương đạo đức đời dào
Trường sinh bất diệt từ cao thấp tầng
Tự tu khai sáng một phần
Thanh cao đời đạo tự tâm khai thông
Điển thanh khai triển một vòng
Theo Trời chẳng mất, chẳng dơ tâm hồn
Giữ lòng khai triển vuông tròn
Trong Không mà Có, chẳng còn say mê.*

Trong Không mà nó có cái Có ở trong đó ; chẳng còn say mê : vậy cho nên tôi đâu có mê cái gì

nữa đâu ! Đây, Thầy nói trong tâm mình rồi ! Có thì có ; không có thì thôi ; không cần ; không cần cái gì ! Vậy mà tự nó có ; hết thì nó lại có ! **Mình ở với ông Trời, cứ ở với ông Trời ; Trời thương, được cho mình khoẻ mạnh và được đi đâu ai cũng thương yêu.**

Khi tôi tu, tâm tôi cứ bơ bơ như vậy, chẳng nghĩ gì cả ; ngồi tu là cứ tu thôi, tới đâu thì tới, không cần biết, không cần nó tới, nó phải tiền, nó phải được cái này, được cái kia ! Tôi không cần ; tôi cứ ngồi thôi, lúc nào ngồi được là tôi ngồi ; ngồi được bao nhiêu thì tôi ngồi. Cứ vậy thôi. Cho tới nay tôi vẫn đang tu Vô Vi ; thường tôi ngồi hai cữ mỗi ngày, buổi trưa lúc 12 giờ Ngọ, và cữ khuya tôi ngồi được lâu khoảng 1, 2 tiếng ; sáng sớm nằm thờ thêm, trong ngày tôi cũng nằm thờ Chiếu Minh thêm 2 cữ, tùy theo thời giờ có rảnh ; thấy khoẻ dễ chịu lắm. Ông xã và con gái cũng cùng tu Vô Vi. Gia đình tôi được yên ổn và gặp rất nhiều may mắn đủ mọi mặt.

Cảm ơn quý vị.

Nguyễn thị Thái Loan

Ngày 14, tháng 2, năm 2021

Thông báo video & Audio Tuần Lễ 36, 04-09-2022

1. Ban video xin được giới thiệu tới Quý Vị băng chung thiên tuần này:

Huấn Từ Khai Mạc Đại Hội Vô Vi kỳ 5

<https://youtu.be/G5V37sAIQEQ>

2. Ban video xin được giới thiệu tới Quý Vị video tuần này:

Một người bán cá ở chợ biết tu cũng thành đạo - Vấn đạo - Khóa 3 Nhẫn Hòa TV Vĩ Kiên, 4-5-1986

<https://youtu.be/ckCGUb2ERTQ>

Thất Tinh Lục Dục cứ nung nấu hoài làm sao Định được - Vấn đạo - Khóa 3 Nhẫn Hòa TV Vĩ Kiên, 4-5-86

<https://youtu.be/uRfhOXH7N3s>

3. Radio Nam California tuần lễ 36

Chủ đề: Sự Liên Hệ với Cửu Huyền Thất Tổ

https://youtu.be/Zb-7n8q_Kpk

4. Xin mời quý vị thưởng thức bài hát: Mẹ Oi, cô nhạc- Ca Sĩ: Hoài Linh, Bích Ngọc; do Gia đình Thiên Tạo kính tặng

<https://youtu.be/zjITgFUVV6o>

Ban video kính mời